

Izajáš 62,1-5: Kvůli Sijónu nebudu zticha, kvůli Jeruzalému si nedopřeji odpočinku, dokud jako záře nevzejde jeho spravedlnost, dokud jako pochodeň nevzplane jeho spása. Pronárody spatří tvoji spravedlnost a všichni králové tvou slávu. Nazvou tě novým jménem, jež určila Hospodinova ústa. Budeš nádhernou korunou v Hospodinově ruce a královským turbanem v dlaních svého Boha. Už nikdy o tobě neřeknou: „Opuštěná“. A nikdy o tvé zemi neřeknou: „Zpustošená“. Budou tě nazývat: „Oblíbená“ a tvou zemi: „Vdaná“, protože si tě Hospodin oblíbil a tvá země se vdala. Jako se mladík žení s pannou, tak se tví synové ožení s tebou. A jako se ženich veselí z nevěsty, tak se tvůj Bůh bude veselit z tebe.

1.Korintským 12,1-11: Pokud jde o duchovní dary, nechtěl bych vás nechat v nevědomosti. Pamatujete se, že když jste byli pohané, táhlo vás to neodolatelně k němým modlám. Proto vám zdůrazňuji, že žádný, kdo mluví z Ducha Božího, neřekne: „Ježíš buď proklet,“ a že nikdo nemůže říci: „Ježíš je Pán,“ leč v Duchu svatém. Jsou rozdílná obdarování, ale tentýž Duch; rozdílné služby, ale tentýž Pán; a rozdílná působení moci, ale tentýž Bůh, který působí všechno ve všech. Každému je dán zvláštní projev Ducha ke společnému prospěchu. Jednomu je skrze Ducha dáno slovo moudrosti, druhému slovo poznání podle téhož Ducha, někomu zase víra v témž Duchu, někomu dar uzdravování v jednom a témž Duchu, někomu působení mocných činů, dalšímu zase proroctví, jinému rozlišování duchů, někomu dar mluvit ve vytržení, jinému dar vykládat, co to znamená. To všechno působí jeden a týž Duch, který uděluje každému zvláštní dar, jak sám chce.

Jan 2,1-11: Třetího dne byla svatba v Káně Galilejské. Byla tam Ježíšova matka; na svatbu byl pozván také Ježíš a jeho učedníci. Když se nedostávalo vína, řekla Ježíšovi jeho matka: „Už nemají víno.“ Ježíš jí řekl: „Co to ode mne žádáš! Ještě nepřišla má hodina.“ Matka řekla služebníkům: „Udělejte, cokoli vám nařídí.“ Bylo tam šest kamenných nádob, určených k židovskému očišťování, každá na dvě až tři vědra. Ježíš řekl služebníkům: „Naplňte ty nádoby vodou!“ I naplnili je až po okraj. Pak jim přikázal: „Teď z nich naberte a doneste správci hostiny!“ Učinili tak. Jakmile správce hostiny ochutnal vodu proměněnou ve víno – nevěděl, odkud je, ale služebníci, kteří vodu nabírali, to věděli – zavolal si ženicha a řekl mu: „Každý člověk podává nejprve dobré víno, a teprve když už se hosté napijí, víno horší. Ty jsi však uchoval dobré víno až pro tuto chvíli.“ Tak učinil Ježíš v Káně Galilejské počátek svých znamení a zjevil svou slávu. A jeho učedníci v něho uvěřili.

OSLAVA

Evangelista Jan vypráví v dnešním úryvku, jak Ježíš proměnil při svatební hostině v Káni Galilejské velké množství vody ve vynikající víno. O káni Galilejské se zmiňuje pouze Janovo evangelium. Biblické město v Galileji bývá ztotožňované s různými místy, nejčastěji s dnešním izraelským městem Kafr Kanna. O svatbě a svatebních zvycích na Blízkém východě v době Ježíšově nevíme mnoho. Svatbě předcházelo také zasnoubení, které bylo bráno vážně. Podle biblické tradice, jak ji dokládá kniha Tobiáš (starozákonní spis, protestanti – apokryf – nepatří do biblického kánonu), byla v den svatby sepsána manželská smlouva. Hlavní obřad byl pak slavnostní průvod a hostina. Při slavení židovské svatby bylo obvyklé, že ženich si přišel pro svou nevěstu do domu jejích rodičů a pak šli společně slavnostním průvodem do ženichova domu, kde proběhla hostina. Svatební hostina trvala sedm dnů. Byla doprovázena hudbou, tancem a zpěvem. Panovala dobrá nálada, radost a veselost. A ke každé radostné slavnosti patřilo víno, které dává radost lidskému srdci. Hostina i víno jsou výrazy pro radost. A ženich se měl postarat o to, aby hosté měli dostatek vína. A my čteme, že na svatební hostině, kde byl Ježíš, došlo víno. Hrozí tak zkrachování

slavnosti. Nemít víno by totiž znamenalo nejen předčasné ukončení hostiny, ale ženich by se mohl dostat do potíží, protože se jednalo o obyčej židovské společnosti. Náhle by se oslava proměnila v mrzutost a posměch. Ježíš zachraňuje slavnost. Evangelista tu zmiňuje, že tu Ježíš učinil počátek svých prvních znamení. Tohle znamení nemá svůj smysl v sobě, ale má upozornit na jinou skutečnost. Nedělá to pro obdiv, ale poukazuje tím na Boha Otce. A především k jeho uvěření. Co může být důležitým významem, je to, že mimo jiné nechce rozbít radostné společenství, nový život. Zmínila jsem, Ježíš zachraňuje slavnost, ale on je to Otec, kdo zachraňuje slavnost skrze Ježíše. Je tu moc hezky ukázáno, jak skrze nás Otec zasahuje a „zachraňuje situace.“ Ať už jsou jakéhokoliv druhu. Jen je dobré si nepřipisovat zásluhy, to nás opět činí nesvobodnými. Zažili jste někdy, že se stal nějaký průser a zrovna to byl den, kdy jste se nerozčílili, ale tak nějak zachovali klid a víru, že ono to nějak dopadne a odevzdali to výš. A ta situace se náhle vyřešila. Někdo přišel, něco udělal, zavolal nebo i cizí osoba vám třeba pomohla a podobně. Takto pracuje a funguje Jednota, Otec. Ale pouze tehdy, pokud nebouříme, nerozčilujeme se v nitru. Schválně to někdy vyzkoušejte nebo si vzpomeňte. Důležité je, že vše si můžeme ověřovat v našem běžném životě, nejsou to pouze řeči. Ještě je tu další pasáž v tomto dnešním textu, která nám poukazuje na vůli Otce. Kdy Ježíšova matka zmiňuje: „Už nemají víno.“ A on jí říká: „Co to ode mne žádáš!“ Ještě nepřišla má hodina. " Evangelista poukazuje, že ani Ježíš to neměl ve své moci, ale řídí se vůlí svého Otce. Vždy když Ježíš pomáhal, nejednalo se o jeho lidskou vůli nebo pozornost, ale o Boží vůli. I když dnes mezi námi fyzicky dnes Ježíš neprochází a neproměňuje nám vodu ve víno. My si ho stále připomínáme a neseme si jeho učení v sobě. A tím si vytváříme společenství, hezké vztahy, chováme se k sobě slušně a máme v životě radost. Jeho učení tím pádem nemůže nikdy zaniknout, jen se přetváří k aktuální době. A tak pojďme mít tu vnitřní oslavu v tom životě, co nejčastěji a i bez toho vína.